Regina avea un singur argument, și anume că dacă nu se face ceva în mai puțin decît cel mai scurt timp, va porunci să fie decapitați toți cei de față. (Această ultimă declarație a reginei îi făcuse pe cei de față să aibă mutre atît de serioase și de îngrijorate.)

Fetiței nu-i dădu în gînd să spună altceva decît:

— De vreme ce pisica aparține ducesei, întrebați-o mai bine pe ea ce este de făcut.

— Ducesa e la închisoare — i se adresă regina călăului — du-te și ad-o încoace!

Călăul fugi ca din pușcă.

Cum plecă el, capul pisicii începu să dispară și pînă se întoarse omul cu ducesa, capul nu se mai vedea de loc; regele și călăul începură să fugă ca nebunii de colo-colo și să caute capul pisicii, în timp ce invitații plecară să-și vadă mai departe de joc.

CAPITOLUL IX

POVESTEA IMITAȚIEI DE BROASCĂ ȚESTOASĂ

— Nici nu știi cît de mult mă bucur că te revăd, scumpa mea fetiță! spuse ducesa, luînd-o pe Alice drăgăstos de braț și pornind cu ea la plimbare.

Alice era mulțumită c-o vede pe ducesă atît de veselă și își spuse că poate numai piperul o făcuse arțăgoasă atunci cînd se afla în bucătărie.

„Cînd voi fi și eu ducesă, gîndi ea, (deși nu cu prea multă nădejde) n-o să țin nici un bob de piper în bucătăria mea. Ciorba e foarte bună și fără piper. Poate că piperul e acela care face oamenii din sărite, își spuse ea foarte bucuroasă că a găsit un nou soi de regulă, și poate că oțetul îi face atît de acri, mușcățelul atît de amari, iar copiii sînt atît de blînzi fiindcă mănîncă zahăr candel și alte dulciuri. Ce bine ar fi să știe oamenii aceste lucruri, căci atunci n-ar mai fi zgîrciți cu dulciurile...“